

پیروزی کاندیدای "جنبش به سوی سوسیالیسم" در بولیوی

نادر احمدی

در دسامبر ۲۰۰۵ مردم بولیوی به پای صندوق‌های رأی رفتند و برای اولین بار در تاریخ نوین آمریکای لاتین با گزینش آقای اوومورالس که یک کشاورز سرخپوست است به بومیان سرخپوستان که ۶۰٪ جمعیت بولیوی را تشکیل می‌دهند امکان دادند که اولین دولت خود را در بولیوی و تمام آمریکای لاتین تشکیل دهند. آقای مورالس ۴۶ ساله که کاندیدای جنبش به سوی سوسیالیسم MAS است بر آقای جرج کومیراگو ۴۵ ساله که مهندس فارغ‌التحصیل از آمریکا و کاندیدای محافظه‌کاران بود غلبه کرد. آقای مورالس در دور قبلی انتخابات ریاست جمهوری نفر دوم شده بود. سرخپوستان که در بولیوی اکثریت جمعیت کشور را تشکیل می‌دهند مثل بقیه سرخپوستان در دیگر کشورهای آمریکای لاتین از ستم طبقاتی و نژادی رنج می‌برند، اما بسیار فعال هستند و در اعتراضاتی که در سال ۲۰۰۳ برای ملی کردن منابع گاز طبیعی کشور سازمان دادند ۶۰ نفر از آنها توسط پلیس به قتل رسید. آقای مورالس که به گفته خودش هنوز در یک اطاق اجاره‌ای زندگی می‌کند گفته است که در کشور فقیری مثل بولیوی دولت مردان نیز باید مثل بقیه مردم در فقر اجتماعی شریک باشند و حقوق کمتری دریافت کنند و با همین هدف او تصمیم گرفته که بعد از در دست گرفتن حکومت در اوایل سال ۲۰۰۶ حقوق خودش را به نصف کاهش دهد، قوانین مصوبه دولت قبلی در مورد تجارت آزاد که از طرف دولت آمریکا تحمیل شده است را لغو کند، منابع گاز طبیعی در بولیوی را ملی کرده و قوانین جدید مالیات بر ثروتمندان را تصویب خواهد کرد. آقای مورالس در حالیکه خود را بزرگترین کابوس دولت آمریکا می‌داند کشورهای کوبا و ونزوئلا را برادران مردم بولیوی نامید و قول داد که در اولین فرصت به کوبا سفر کند. آقای چاوز رهبر ونزوئلا نیز در پیامی تلویزیونی از انتخاب آقای مورالس ابراز رضایت کرد.

بدین ترتیب به نظر می‌آید که مثلث ضد آمریکایی آقایان کاسترو، چاوز و مورالس تکمیل شده است و سرانجام مردم خوب و فقیر سرخپوست در آمریکای لاتین که قربانی اعمال امپریالیستی و ضدانسانی شده‌اند، بالاخره گامی بلند در راستای دستیابی به حقوق حقه خود برداشتند که امید است این عمل در بقیه کشورهای آمریکای لاتین تکرار شود. البته باید در نظر داشت که آقای مورالس و جنبش او به نام MAS خواهان نابودی سرمایه داری در بولیوی نیستند بلکه آنها خواهان انجام یک سری اقدامات اصلاحی و رفرمیستی و پایان دنباله روی از آمریکا و انجام اقداماتی به نفع سرخپوستان و دیگر محرومان هستند.

طبیعتاً دولت آمریکا که آمریکای جنوبی را قلمرو انحصاری خود می‌داند از تحولات سیاسی اخیر در بولیوی و انتخاب آقای مورالس به عنوان متحدی دیگر برای کاسترو و چاوز خوشحال نیست و اگر از اقدامات او ناراضی باشد ممکن است برای او دردسر درست کند. در دوران ریاست جمهوری کلینتون با اعلام طرح Plan Colombia برای نابودی مزارع کشت مواد مخدر و مبارزه با چریک‌های چپ‌گرا، دولت آمریکا ارتش و مستشاران خود را به کلمبیا اعزام کرد و در همین راستا نیز در ۴ سال پیش وقتی که آقای اوربیه به ریاست جمهوری کلمبیا انتخاب شد قول‌های دولت آمریکا را تکرار کرد اما از آن زمان تاکنون نه تنها هیچکدام از این وعده‌ها تحقق نیافته‌اند بلکه سازمان چریکی Farc-Ep که در آن زمان ۱۰۰۰۰ عضو داشت اکنون این تعداد را حتی ۱۷۰۰۰ ارزیابی می‌کنند و در ۲۶ دسامبر ۲۰۰۵ در شرایطی که قرار بود تبلیغات دور جدید ریاست جمهوری در کلمبیا آغاز شود چریک‌های این سازمان برای تأثیرگذاری بر نتیجه انتخابات و اثبات ناتوانی دولت و ارتش کلمبیا در کنترل اوضاع، با به کمین انداختن ۸۰ سرباز دولتی ۲۸ نفر از آنها را به قتل رساندند. به قدرت رسیدن یک سرخپوست سوسیالیست برای اولین بار در بولیوی بدون شک تأثیر مثبتی بر سرخپوستان محروم و تحت ستم در دیگر کشورهای آمریکای لاتین خواهد داشت و انگیزه سیاسی و اجتماعی آنها را تقویت خواهد کرد.

برگرفته از جهان امروز شماره ۱۶۴